

Az 1922. évi XXIV. t. c. 15. §-a részletesen felsorolja az adómentes tartalékalapokat. Per útján követelt tartozás fedezésére alakított tartalék a 15. §-ban felsorolva nincsen és a 14. és 16. pontja szerint a 15. §-ban felsorolt tartalékalapokon kívül bármint más célra és elnevezés alatt tartalékolt összeg adóköteles.

Panaszosnak az a megjegyzése, hogy a fent számjelzett összeg tényleg fennálló tartozásnak volt tekintendő és mint ilyen, tartalékolásnak nem tekinthető, nem helytálló, mert hiszen a magasabb haszonbér megállapítása iránt folytatott per is bizonyítéka annak, hogy alperes adózó fél a felperes haszonbérbeadó követelését a per végérvényes befejezéséig maga sem tekintette tartozásnak és az adó alá vont összeget arra az eshetőségre tartalékolta, ha a per reá nézve kedvezőtlenül végződik. Amíg a panaszos által el nem fogadott magasabb haszonbér bíróság megállapítva nem volt, addig azzal a vállalat a haszonbérbeadónak nem tartozott, tehát a peresített összeget a hitelezők számlájára valóságos hitelezőként nem állíthatta be, ha pedig beállította volna, akkor a hitelezők számláján burkolt tartalékot létesített volna, mert hiszen egy még nem létező adósság beállításával emelte volna szenvedő vagyonát. Ez a burkolt tartalék is a 14. §. 16. pontja, illetőleg a 14. §. 19. pontja alapján adóköteles.

Nincsen azonban akadálya annak, hogy az 1923. évben alakított és megadóztatott tartalékból a megítélt követelés kifizetésére fordított összegek az adóalapból levonásba hozassanak abban az évben, amelyben erre a célra tényleg felhasználtak.

Különirat minősíthető-e előkészítő-iratnak? Az Illetékügyi Közlöny 1926 májusi számában e címen dr. Kierer Andor p. ü. s.-titkár igen helyesen bírálja a bírósági kezelőirodáknak azt a gyakorlatát, hogy a hosszabb különiratot, előkészítő iratnak tekintvén, azokat megleletezik azon a címen, hogy azokat az 1914. évi XLIII. t.-c. 1. §. a) pontja alapján kell felbélyegezni. Az előkészítőirat és különirat tartalmilag egyezően tényállításokat és bizonyítékokat tartalmaz, a különbség közöttük az, hogy a különirat csak tárgyalás folyamán csatolható és az előadásnak meg nem felelő különirat elfogadását a bíróság megtagadhatja. A cikk írója helyesen jegyzi meg, hogy ha a bíróság a különiratot mint különiratot elfogadja, akkor nem lehet azt bélyegzés szempontjából előkészítő iratnak tekinteni.

Általában a legnagyobb jogbizonytalanságra vezetne, ha a bírósági eljárásban a speciálisan perrendtartási fogalmakat illetékügyi szempontból máshogyan definiálnák. Ugyis sok bajt okoz az újabb pénzügyi törvényeknek az a gyakorlata, hogy az elfogadott speciálisan magánjogi fogalmakat pénzügyi szempontból eltérőleg határozzák meg. Az pedig igazán feltűnő, hogy a bírósági kezelő irodák pénzügyi szempontból quasi felülbírálják a bíró intézkedését, mellyel a különiratot ilyen minőségben elfogadta.

Sz-i.

A tárgyalási jegyzőkönyv illetékét a felperes tartozik leróni akkor is, ha az alperes által támasztott viszontkereseti követelés nagyobb, mint a kereseti követelés. (Közigazgatási Bíróság 20.972/1925.—P. sz.)

A panaszos ügyvéd az általa képviselt F. cég által a budapesti kir. törvényszéknél a Bank ellen 44,843 cseh koronáért indított perben 1924. évi május hónap 21. napján fölvetett tárgyalási jegyzőkönyvtől 9000 korona illetéket rótt le.

Az állami kincstár még 98.000 koronának, illetőleg 6 aranykorona és 10 aranyfillérnek a négyszeres összegét követeli, azon az alapon, hogy az alperes által 106,320.500 korona erejéig támasztott viszontkeresetre való tekintettel a jegyzőkönyvtől 107.000 korona illetéket kellett volna leróni.

A panaszos az illetékeknek a kereseti összeget meghaladó viszontkereseti követelésnek megfelelő része alól való felmentését azon az alapon kéri, hogy a különbözet után járó illetéket a viszontkeresetet támasztó alperes tartozik leróni.

Az igényt jogosnak elismerni nem lehetett, mert a tárgyalási jegyzőkönyvnek egységes, tehát a peres felek érdekeltisége szerint meg nem osztható illetékét, amelynek mértéke tekintetében az 1914. évi XLIII. törvény 37. §-ának harmadik bekezdése szerint a kereseti és viszontkereseti követelések összegei közül a nagyobbik irányadó, az 50. §. harmadik bekezdése szerint a felperes, illetőleg az 54. §. szerint ügyvédje tartozik leróni.

A főbeavatkozási per illetéke a pertárgy értéke szerint jár és ha az a főperrel egyesítettik, a két kereset együttes értéke irányadó az illetékeknel. (Közigazgatási Biróság 6156/1924.—P. szám.)

A panaszló a K. bank nevében főbeavatkozási keresetet adott be az 1922. évi szeptember 4-én G. J. által K. M. ellen előzően 495.583 valóságos cseh korona iránt indított perre vonatkozóan a Pp. 82. §-a értelmében, kérve a 495.583 cseh koronát a maga részére megítélni.

Mint hogy a főbeavatkozási per a Pp. 83. §-a értelmében a főper első bíróságánál az abban felperes és alperes gyanánt szereplő felek ellen együttesen beadandó keresettel megindítandó önálló per s az 1914:XLIII. t. c. 31. §-a értelmében az illetékek a kereset beadása napján fennállott pertárgyi érték szerint járnak, azt pedig a panaszló nem kifogásolja, hogy a keresetindítás idején a 495,583 cseh korona 35.186.447 magyar koronának felelt meg, minthogy továbbá annak az álláspontnak, hogy a főbeavatkozási kereset illetéke nem lehet több a főperbeli kereset illetékénél, nincs törvényes alapja, s az 1914. XLIII. t. c. 36. §-a szerint a két kereset együttes értéke lesz az illetékeknel irányadó akkor is, ha a főbeavatkozási per a főperrel egyesítettik, a panaszt nem lehetett jogosnak elismerni.

A munkásbiztosítási bíróság előtt segély iránt indított perben illeték nem követelhető akkor sem, ha a felperes biztosított-nak nem tekinthető. (Közigazgatási Biróság 7185/1924.—P. sz.)

A per az 1921:XXXI. t. c. 15. §-a 4. pontja alapján a munkaadó által szolgáltatandó segély iránt indított munkásbiztosítási bíróság előtt s az ilyen perben a biztosítottat megillető igényvel fellepő fél az idézett törvény 24. §-a szerint illetékmentességben részesül.

Mint hogy az a tény, hogy a munkásbiztosítási bíróság az eljárást azért, mert a panaszló ügyfele nem tekinthető biztosított-nak s azon bíróság hatásköre az ő igényének elbírálására nem terjed ki, megszüntette, az idézett törvény 15. §. 4. pontja alapján fellepő fél illetékmentességét nem érinti, a megtámadott kereseti, jegyzőkönyvi, felelbeszési és határozati illetékek nem jogosan követeltettek.

Értékpapiroknak másnemű vagyontárgyakért való cserébe adása nem esik értékpapírforgalmi adó alá. (Közigazgatási bíróság)